

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Zuzanou Hemelíkovou ve věci

žalobce: **Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**,
IČO 69797111, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2,

jako správce zajištěného majetku původního žalobce

LLANFAIR CAEREINION CWNI DALIANNOL LTD.

sídlem Suite 319-3, 1 Royal Exchange Avenue, Londýn EC3V 3LT,
Spojené království Velké Británie a Severního Irska, reg. č. 4115679,
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Salokou,
sídlem Zvonárska č. 8, 040 01 Košice, Slovenská republika,
se zmocněncem pro doručování advokátem Mgr. Richardem Merkunem,
sídlem Václavská č. 316/12, 120 00 Praha 2,

a jako správce zajištěného majetku původního účastníka řízení

WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci, IČO 25780450,
sídlem Kamenná 835/13, Štýřice, 639 00 Brno,
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem,
sídlem Sokolovská č. 5/49, 186 00 Praha 8,

o vkladu práva do katastru nemovitostí, o nahrazení rozhodnutí Krajského úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha – východ ze dne 22. října 2015, č. j. [REDAKCE], o žalobě pro zmatečnost podané původním žalobcem proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. ledna 2021, č. j. 4 Co 190/2020-923,

takto:

- I.** Žaloba pro zmatečnost, kterou by bylo zrušeno usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 2021, č. j. 4 Co 190/2020 – 923 **se zamítá.**
- II.** Původní žalobce je povinen zaplatit žalobci - Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových na náhradě nákladů řízení částku 600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III.** Původní žalobce je povinen zaplatit původnímu účastníkovi řízení na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč k rukám právního zástupce původního účastníka.

Odůvodnění:

1. Žalobou pro zmatečnost doručenou Krajskému soudu v Praze dne 3. 5. 2021 se původní žalobce LLANFAIR CAEREINION CWNI DALIANNOL LTD. (dále jen „původní žalobce“) domáhal zrušení usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 2021, č. j. 4 Co 190/2020 – 923 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo z důvodu nedostatku subjektivní procesní legitimity (§ 218 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád [dále jen „o. s. ř.“]) odmítnuto odvolání původního žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2020, č. j. 38 C 7/2015-782, jímž bylo zastaveno řízení, v němž se původní žalobce domáhal nahrazení rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště [REDAKCE] ze dne 22. 10. 2015, č. j. [REDAKCE] o povolení vkladu změny v osobě zástavního věřitele z účastníka řízení na žalobce u zástavních práv konkretizovaných v napadeném usnesení. K zastavení řízení vedeného Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 38 C 7/2015 došlo z důvodu

zpětvzetí žaloby žalobcem Českou republikou – Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových (dále jen „žalobce“).

2. Původní žalobce v žalobě uvedl, že vydání napadeného usnesení předcházelo vydání usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2017, č. j. 6 To 48/2016 (dále jen „usnesení o zajištění“), kterým došlo dle § 79e odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „tr. ř.“) k zajištění řady pohledávek vzniklých z úvěrových smluv uzavřených mezi společností WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci (dále jen „původní účastník“) a různými dlužníky. Dne 4. 8. 2017 vydalo Vrchní státní zastupitelství opatření č. j. [REDACTED] (dále jen „opatření“), kterým pověřilo správnou zajištěných pohledávek žalobce. Ten dne 21. 5. 2020 učinil zpětvzetí žaloby, kterou se původní žalobce domáhal nahrazení rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště [REDACTED] ze dne 22. 10. 2015, č. j. [REDACTED] o povolení vkladu změny v osobě zástavního věřitele, a která je projednávána právě v tomto řízení.
3. Původní žalobce v žalobě namítl, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 To 12/2021 došlo ke zrušení usnesení o zajištění, protože zaniklo také pověření Úřadu pro správu zajištěných pohledávek. Přesto je v napadeném usnesení tento za účastníka označen. Další vytýkanou vadu je dle mínění původního žalobce skutečnost, že řízení bylo usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2020, č. j. 38 C 7/2015-782 zastaveno i přesto, že bylo usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2020, č. j. 38 C 7/2015-767 přerušeno a překážka, pro kterou se tak stalo, v době rozhodné neodpadla. Bylo-li však řízení přerušeno, k jeho zastavení z důvodu zpětvzetí žaloby dojít bez dalšího nemohlo; vydání usnesení o zastavení řízení by totiž muselo předcházet vydání usnesení o pokračování v řízení. Extenzivním výkladem usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, č. j. 24 Cdo 1971/2019-752 pak dospěl původní žalobce k závěru, že žalobce nebyl oprávněn vzít žalobu zpět proto, že taková dispozice s předmětem řízení zjevně vybočovala z rozsahu jeho oprávnění při správně zajištěných pohledávek a současně proto, že žalobce nejednal za účelem ochrany zajištěného majetku. Stejně tak žalobce (dle mínění původního žalobce) neprokázal, že je oprávněn zpětvzetí učinit. V neposlední řadě původní žalobce nepovažuje za přípustné, aby bylo řízení zastaveno, aniž by mu byla dána příležitost vyjádřit se k takovému postupu.
4. Původní účastník se dne 6. 8. 2021 vyjádřil k žalobě tak, že v době zastavení řízení vedeného Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 38 C 7/2015 toto pravomocně přerušeno nebylo. Původní účastník totiž podal dne 4. 6. 2020, tj. v 15 denní odvolací lhůtě, proti usnesení o přerušení řízení odvolání. Dále původní účastník vysvětlil, že ke zpětvzetí žaloby přistoupil z důvodu zabránění snižování hodnoty zajištěného majetku (chátrání zajištěných nemovitostí) způsobeného právní nejistotou mající původ právě v neukončeném nalézacím řízení. Dále nebylo (s ohledem na pravomocné usnesení o zajištění a pověření udělené žalobci) potřebné, aby se původní žalobce ke zpětvzetí žaloby jakkoliv vyjadřoval.
5. Žalobce dne 10. 8. 2021 k žalobě uvedl toliko to, že s ohledem na zánik pověření již není účastníkem řízení. K žalobě uvedl, že ji považuje za nedůvodnou. V době zastavení řízení byl dle § 8a odst. 2 zákona 279/2003 Sb. oprávněn učinit zpětvzetí žaloby. V závěru žalobce vysvětlil, že ke zpětvzetí žaloby přistoupil za účelem výmazu poznámky spornosti, která bránila dispozicím se pohledávkami zatěžujícím zajištěné nemovitosti, což vedlo k jejich následnému chátrání.
6. Ze spisu je patrné, že napadeným usnesením bylo z důvodu nedostatku subjektivní procesní legitimace (§ 218 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád [dále jen „o. s. ř.“]) odmítnuto odvolání původního žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2020, č. j. 38 C 7/2015-782, jímž bylo zastaveno řízení, v němž se původní žalobce domáhal nahrazení rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště [REDACTED] ze dne 22. 10. 2015, č. j. [REDACTED] o povolení vkladu změny v osobě zástavního věřitele z účastníka řízení na žalobce u zástavních práv konkretizovaných v napadeném usnesení.

K zastavení řízení vedeného Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 38 C 7/2015 došlo z důvodu zpětvzetí žaloby žalobcem doručeného dne 21. 5. 2020.

7. Dále se ze spisu podává, že v průběhu řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl majetek původního žalobce a původního účastníka (který je předmětem řízení dle části páte o. s. ř. vedeného Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 38 C 7/2015) zajištěn usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2017, sp. zn. 6 To 48/2016 podle § 79e odst. 1 o. s. ř.; respektive zajištěny byly pohledávky původního žalobce včetně jejich příslušenství a veškerých práv s nimi spojených, zejména v podobě zástavních práv, včetně těch tvořících součást předmětu tohoto řízení a podle § 79e odst. 2 tr. ř. bylo původnímu žalobci i původnímu účastníkovi, který zpochybňoval vlastnictví těchto pohledávek, zakázáno, aby nakládal s těmito pohledávkami, jejich příslušenstvím a právy s nimi spojenými a převedl je na někoho jiného či je zatížil. Opatřením Vrchního státního zastupitelství ze dne 4. 8. 2017, č. j. 4 VZN [REDACTED]/2014-1633 byl podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o výkonu zajištění majetku pověřen Úřad správnou zajištěných pohledávek.
8. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 To 12/2021 však bylo zajištění pohledávek (vzniklých z v předmětném usnesení uvedených úvěrových smluv a jedné kupní smlouvy uzavřených mezi původním účastníkem a různými dlužníky) zřízené usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2017, sp. zn. 6 To 48/2016 zrušeno dle § 79f odst. 2 tr. ř.
9. Dle § 8a odst. 1 zákona č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o výkonu zajištění“) majetek zajištěný v trestním řízení se spravuje podle tohoto zákona, pokud je zapotřebí právně jednat nebo činit potřebné úkony, aby nedošlo bezdůvodně k snížení hodnoty zajištěného majetku nebo k jeho zmenšení, popřípadě aby se majetek očekávaným způsobem zvýšil. Dle odst. 2 citovaného ustanovení pro dosažení účelu správy správce vykonává v potřebném rozsahu práva a povinnosti spojené se zajištěným majetkem, jejichž výkon mu přiznává tento zákon, nebo jejichž výkon byl obviněnému zakázán soudem. Správce vykonává jednotlivá práva a povinnosti podle povahy zajištěného majetku a práv s ním spojených v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy a v souladu s pověřením nebo smlouvou o správě; přitom postupuje řádně a svědomitě. Dle odst. 3 citovaného ustanovení nestanoví-li zvláštní právní předpisy jinak, odpovídá správce za škodu způsobenou při výkonu správy jím nebo osobami, které použil k plnění svých úkolů, tomu, komu byla způsobena v souvislosti s výkonem této činnosti; této odpovědnosti se zproští, prokáže-li, že škodě nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na něm požadovat.
10. Dle § 10 odst. 3 zákona o výkonu zajištění správce činí za účelem ochrany zajištěného majetku v soudním, správním nebo jiném řízení všechny úkony, které je jinak oprávněn činit jeho vlastník, případně jiná osoba oprávněná s majetkem nakládat. Dle odst. 5 citovaného ustanovení jiné povinnosti související se zajištěným majetkem než uvedené v [odstavcích 1 až 4](#) správce nevykonává. Jiná práva související se zajištěným majetkem vykonává správce za účelem ochrany zajištěného majetku pouze v rozsahu, v jakém byla zakázána obviněnému soudem podle [trestního řádu](#). Správce není oprávněn zajištěný majetek využívat, pronajmout, zatížit nebo převést na jinou osobu.
11. Dle § 229 odst. 4 o. s. ř. může účastník žalobou pro zmatečnost napadnout rovněž pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání nebo kterým bylo zastaveno odvolací řízení, jakož i pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí odvolání nebo dovolání pro opožděnost.
12. Dle § 235e odst. 2 o. s. ř. žalobu pro zmatečnost soud usnesením buď zamítne, nebo napadené rozhodnutí zruší. Zruší-li rozhodnutí z důvodů uvedených v § 229 odst. 1 písm. a), b) a d) nebo v § 229 odst. 2 písm. a) a b), rozhodne též o zastavení řízení o věci, popřípadě o postoupení věci orgánu, do jehož pravomoci náleží. Platí-li důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí

odvolacího soudu, i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zruší soud i toto rozhodnutí, i když nebylo žalobou napadeno.

13. Dle § 235f o. s. ř. zamítá-li soud žalobu proto, že není přípustná, nebo proto, že ji podal někdo, kdo k ní nebyl oprávněn, nebo proto, že byla podána po uplynutí lhůt počítaných od právní moci napadeného rozhodnutí, nemusí nařizovat jednání.
14. Žaloba pro zmatečnost představuje mimořádný opravný prostředek, který slouží k tomu, aby mohla být zrušena pravomocná rozhodnutí soudu, která trpí takovými vadami, jež představují porušení základních principů ovládajících řízení před soudem, popřípadě je takovými vadami postiženo řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (zmatečnost), jestliže je nejen v zájmu účastníků, ale i ve veřejném zájmu, aby taková pravomocná rozhodnutí byla odklizená, bez ohledu na to, zda jsou nebo nejsou věcně správné (k tomu např. rozhodnutí NS ČR 21 Cdo 1792/2005). Žaloba pro zmatečnost však není vybudována na principu universality, který by umožňoval, že by jí bylo možné podat proti kterémukoliv pravomocnému rozhodnutí soudu a z jakéhokoli důvodu. Z ustanovení § 229 o. s. ř. bez pochyby vyplývá, že žaloba pro zmatečnost je přípustná jen proti rozhodnutím v něm vyjmenovaným a že ji lze podat jen z důvodu v tomto ustanovení obsažených.
15. Důvodem zmatečnosti dle § 229 odst. 4 o. s. ř. je v tomto případě samotná skutečnost odmítnutí odvolání, popřípadě dovolání, nebo zastavení odvolacího řízení, a dále potvrzení nebo změna usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí odvolání nebo dovolání pro opožděnost, a proto v žalobě účastník napadá důvody, pro které tak došlo a uvádí, proč bylo toto rozhodnutí nezákonné (viz rovněž ÚS III. ÚS 457/06).
16. Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2005, sp. zn. 21 Cdo 489/2005 je žaloba pro zmatečnost uplatněná podle § 229 odst. 4 OSŘ důvodná, jestliže odvolací soud učinil skutkově nebo právně chybný závěr o tom, že odvolání muselo být odmítnuto nebo že odvolací řízení muselo být zastaveno; přitom není významné, zda je či není rozhodnutí odvolacího soudu věcně správné. Soud rozhodující o žalobě pro zmatečnost není vázán skutkovými a právními závěry učiněnými odvolacím soudem v původním řízení.
17. Soud předně dospěl k závěru, že není dán žádný z důvodů nepřípustnosti žaloby pro zmatečnost podle ustanovení § 230 odst. 1 a 3 o. s. ř., a že na žalobu nelze hledět jako na žalobu podanou osobou neoprávněnou, jelikož oprávnění žalobce vykonávat správu zajištěných pohledávek (včetně vedení případných sporů) zaniklo vydáním usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 To 12/2021 o zrušení zajištění. Tím se obnovilo také oprávnění původního žalobce nakládat se zajištěnými pohledávkami včetně jeho procesní způsobilosti v řízeních o těchto pohledávkách (obdobně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 21 Cdo 11/2019). Nejde také o žalobu, která by byla podána po uplynutí lhůt počítaných od právní moci napadeného rozhodnutí (§ 234 odst. 1 o. s. ř.); jedná se tedy o žalobu včasnou. Z těchto důvodů a dále s ohledem na nesouhlas účastníků dle § 115a nařídil soud k jejímu projednání jednání (§ 235a odst. 2 a § 115 odst. 1 o. s. ř.).
18. Původní žalobce namítl, že k zastavení řízení nemohlo dojít proto, že bylo řízení usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2020, č. j. 38 C 7/2015-767 přerušeno, překážka, pro kterou se tak stalo (tj. neskončené řízení o žalobě na zrušení rozhodčího nálezu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR ze dne 2. 6. 2014 sp. zn. Rsp 286/2014), v době rozhodné neodpadla a ani nebylo vydáno usnesení o pokračování řízení. Původní žalobce však opomíjí, že proti usnesení o přerušení řízení je odvolání objektivně přípustné (§ 201 odst. 1 písm. g) a *contrario* o. s. ř.]. Účinky přerušení proto nastávají až právní mocí usnesení, kterým je řízení přerušeno, nikoliv pouze vydáním usnesení o přerušení řízení.
19. V této konkrétní věci (jak správně upozorňoval původní účastník) bylo usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2020, č. j. 38 C 7/2015-767 o přerušení řízení doručeno původnímu

účastníkovi 20. 5. 2020. Zpětvzetí žaloby stran žalobce bylo soudu doručeno 21. 5. 2020, tj. hned následující den. V okamžiku, kdy nastaly účinky zpětvzetí žaloby (viz kupříkladu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 1995, sp. zn. Odon 19/95 jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 12. 1997, sp. zn. IV. ÚS 295/97, uveřejněný pod č. 162 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 9, ročník 1997 - III. díl.), řízení ještě pravomocně přerušeno nebylo. Jelikož zde na straně žalující a také na straně žalované vystupoval jako správce zajištěného majetku jediný subjekt, tj. žalobce, nebyl zde žádný „další účastník“, jež by objektivně mohl proti zpětvzetí jakkoliv brojit (k závěru, že zastupování obou stran sporu Úřadem je přípustný procesní postup, viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 21 Cdo 11/2019).

20. Jelikož řízení v rozhodném okamžiku (tj. v okamžiku doručení zpětvzetí žaloby soudu) pravomocně přerušeno nebylo, soud postupoval správně, pokud řízení dle § 96 o. s. ř. zastavil.
21. Druhá námitka původního žalobce (dle které měl žalobce překročit svá oprávnění při správě zajištěného majetku tím, že učinil zpětvzetí žaloby, přičemž měl soud tuto tvrzenou vadu rozpoznat, k zpětvzetí nepřihlížet a v řízení pokračovat) pak zcela přesahuje rozsah přezkumu v řízení o žalobě pro zmatečnost.
22. Pro tuto věc je podstatné pouze to, že byl žalobce coby správce dle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o zajištění ve spojení s § 79a a násl. tr. ř. povolán ke správě zajištěného majetku usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2017, č. j. 6 To 48/2016, tj. usnesením o zajištění, ve spojení s následným opatřením Vrchního státního zastupitelství ze 4. 8. 2017, č. j. VZN [REDACTED]/2014-1633. Jeho povinnost spravovat zajištěný majetek zanikla vydáním usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 To 12/2021, jímž bylo zrušeno zajištění v něm specifikovaných pohledávek vzniklých z úvěrových smluv uzavřených mezi společností WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci (dále jen „původní účastník“) a různými dlužníky. Z toho plyne, že minimálně v období od 4. 8. 2017 do 8. 3. 2021 byl žalobce v souladu s § 10 odst. 3 zákona o zajištění majetku oprávněn procesně jednat v soudních řízeních ohledně zajištěného majetku. Soud pak nemá pochyb, že oprávnění žalobce činit v soudním, správním nebo jiném řízení všechny úkony, které by byl jinak oprávněn činit jeho vlastník (případně jiná osoba oprávněná s majetkem nakládat) v sobě zahrnovalo také právo disponovat předmětem občanského soudního řízení, včetně případného práva vzít žalobu zpět či podat odvolání. Současně přechod oprávnění procesně jednat z původního žalobce na žalobce znamená, že původní žalobce tato oprávnění pozbyl.
23. Z toho pak plyne, že žalobce byl oprávněn dne 21. 5. 2020 vzít žalobu v této věci zpět, když tímto způsobem realizoval správu zajištěných pohledávek. Současně pak nebyl původní žalobce oprávněn podat proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2020, č. j. 38 C 7/2015-782 odvolání doručené soudu dne 4. 6. 2020, jelikož toto procesní právo náleželo pouze žalobci.
24. Nad rámec výše uvedeného pak soud uvádí, že žalobce vykonával zprávu zajištěných pohledávek na vlastní odpovědnost (§ 8a odst. 3 zákona o zajištění). Původní žalobce se proto mylí, pokud naznačuje, že měl soud coby nezávislý orgán rozhodující spor dle hlavy páté o. s. ř. v obecné rovině vykonávat dozor nad tím, jakým způsobem správce pověřený ke správě zajištěného majetku tuto správu vykonává (a dokonce v případě zjištění nedostatků korigovat jeho procesní postup). Nejenom že takové oprávnění soudu v občanském soudním řízení neplyne z žádného právního předpisu, nýbrž by bylo v přímém rozporu se zásadou rovnosti účastníků.
25. Lze tak uzavřít, že Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 19. 1. 2019, sp. zn. 4 Co 190/2020 [kterým bylo odmítnuto odvolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2020, č. j. 38 C 7/2015-782] neučinil nesprávný skutkový nebo právní závěr ohledně odmítnutí odvolání. Jeho rozhodnutí proto není zatíženo žádnou zmatečností vadou dle § 229 odst. 4 o. s. ř. Soudu proto nezbylo, než žalobu pro zmatečnost původního žalobce dle § 235e o. s. ř. zamítnout.

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 235a odst. 2 o. s. ř., ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož byla úspěšnému původnímu účastníkům a žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.
27. Náklady řízení ve výši 600 Kč přiznané soudem žalobci, který v řízení nebyl zastoupen zástupcem, odpovídají paušální náhradě za dva jeho úkony (písemné podání ve věci samé ze dne 20. 7. 2021 a účast na jednání dne 9. 6. 2022 nepřesahující dvě hodiny) ve smyslu § 2 odst. 3 ve spojení s § 1 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, á 300 Kč/úkon (bod II. výroku).
28. Původnímu pak žalovanému náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 bod 5. a § 9 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající z částky 3 100 Kč za 2 úkony právní služby (vyjádření ze dne 6. 8. 2021 a účast na jednání dne 9. 6. 2022 nepřesahující dvě hodiny), včetně dvou paušálních náhrad výdajů ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 a. t. a náhrady za daň z přidané hodnoty dle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 1 428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího do 15 dnů ode dne doručení.

Praha 9. června 2022

Mgr. Zuzana Hemelíková v. r.
samosoudkyně